

[Anden næstformand]

Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 94:

*Forslag til folketingsbeslutning om tilbage-
trækning af anerkendelsen af Firma-Funktionæ-
rernes Arbejdsløshedskasse.*

Af Kim Behnke (FP) m.fl.
(Fremsat 19/4 94).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling**Arbejdsministeren (Jytte Andersen):**

Fremskridtspartiet har fremsat et beslutningsforslag om, at Folketinget skal pålægge mig for det første at bestemme, at anerkendelsen af Firma-Funktionærernes Arbejdsløshedskasse, FFA, bortfalder, og for det andet, at der afsættes det fornødne personale i Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen til at bistå FFA med afviklingen, og at der drages omsorg for, at der gennemføres en uvildig undersøgelse af Arbejdsministeriets og Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringens rolle i sagen.

Jeg kan være enig i én ting, nemlig at dette er en meget kompliceret sag. Det var faktisk også en af de første sager, jeg blev orienteret om, da jeg tiltrådte som arbejdsminister i 1993. Der var allerede dengang tale om en gammel sag, idet den tager udgangspunkt i administrationsaftalen fra 1988.

I øvrigt kan jeg også være enig i en anden ting, nemlig dét, der står allerførst i bemærkningerne, om, at FFA er en arbejdsløshedskasse og SFF en fagforening, og at loven ikke tillader overførsel af midler fra en arbejdsløshedskasse til en fagforening.

Dette gælder også, når der er tale om en arbejdsløshedskasses såkaldte egne midler, dvs. medlemmernes bidrag til administrationen.

FFA's administration af statsmidler, dagpengeydelse m.v. har der ikke været rejst tvivl om, vil jeg gerne slå fast.

Direktoratets tilsyn omfatter imidlertid også arbejdsløshedskassernes egne midler, og det er

dem, sagen drejer sig om, hvilket det er vigtigt at holde fast i.

Men dermed er det også slut med enigheden. Jeg kan ikke på nogen måde acceptere påstandene om, at jeg i min tid som arbejdsminister ikke har taget initiativ til at få normaliseret forholdet mellem fagforeningen, altså Sammenslutningen af Firma-Funktionærer, og arbejdsløshedskassen, FFA, på den anden side.

Jeg anmodede faktisk straks direktoratet om at fortsætte med et intensivt tilsyn og få rettet op på reglerne, idet jeg lægger afgørende vægt på, at den situation, man havde i årene fra 1988 til 1991, ikke genopstår. Specielt har jeg anmodet om, at FFA's regnskaber for 1993, altså det år, hvor jeg har haft mulighed for at tage hånd om sagen, blev gennemgået for at sikre, at der ikke længere uretmæssigt overføres midler fra arbejdsløshedskassen til fagforeningen.

Undersøgelsen af 1993-regnskabet er blevet gennemført af direktoratet med hjælp fra to uafhængige statsautoriserede revisionsfirmaer. Rapporten fra revisionsfirmaerne har som hovedkonklusion, at der ikke sker et økonomisk misbrug af FFA via administrationsfællesskabet med SFF. Rapporten viser i øvrigt også, at FFA, altså arbejdsløshedskassen, ikke har likviditetsmæssige problemer.

Undersøgelsen viser således, at der ikke i min ministertid har været grundlag for at gribe ind over for FFA. Jeg må altså afvise påstanden om, at FFA ikke har udvist vilje til at ændre adfærd.

Faktisk har FFA efterkommet alle direktoratets pålæg, og jeg vil gerne understrege, at det forhold, at FFA har klaget over direktoratets afgørelser og har anlagt retssager, ikke kan tages som udtryk for manglende vilje til at ændre adfærd.

Reglerne er også inden for det sidste år blevet ændret for at imødegå andre tilsvarende situationer. Efter at der nu er en udtrykkelig lov hjemmel til samadministration, er der blevet fastsat meget præcise regler for samadministration mellem arbejdsløshedskasser og fagforeninger i bekendtgørelsen om tilsynet med de anerkendte arbejdsløshedskassers økonomi og regnskab, en bekendtgørelse, der vel at mærke er udarbejdet på baggrund af et lovforslag vedtaget i min ministertid, som gav mulighed for at sikre lovgrundlag for samadministrationen.

[Arbejdsministeren]

Jeg kan oplyse, at FFA's medlemstal er stabilt, og mig bekendt er der ikke generel utilfredshed blandt medlemmerne. Dette være alene sagt til orientering, idet mit ansvar som minister for det løbende tilsyn naturligvis er det samme.

Kernen i beslutningsforslaget er, at FFA skal fratages statsanerkendelsen. Det er en meget alvorlig sag, og det kræver, at der er hjemmel i loven til at foretage et sådant skridt. I lovens § 38 er udtrykkelig nævnt, hvilke forhold der kan føre til fratagelse af statsanerkendelsen.

Naturligvis har dette været overvejet også i samråd med Kammeradvokaten, som jo er statsens juridiske rådgiver. Det blev konkluderet, at der ikke er grundlag for at fratage FFA statsanerkendelsen.

Jeg har et ønske om, at hele denne beklagelige sag afsluttes snarest muligt. Sådanne som tingene står nu, er der tale om verserende retssager, og normalt plejer Folketinget og ministrene at holde sig i ro, når der er verserende retssager.

Pkt. 3 i beslutningsforslaget drejer sig om, at jeg skal drage omsorg for, at der gennemføres en uvildig undersøgelse af Arbejdsministeriets og direktoratets rolle i sagen. Hertil skal jeg blot bemærke, at som bekendt har Rigsrevisionen allerede aflagt beretning til statsrevisorerne, og statsrevisorerne har anmodet Rigsrevisionen om en ny undersøgelse af den aktuelle situation, og jeg mener nu nok, at disse af Folketinget nedsatte organer må anses for uvildige i forhold til FFA og SFF.

Jeg skal endnu en gang gøre opmærksom på, at sagskomplekset, herunder de verserende retssager, stammer fra før denne regerings tid. Vi må nu vente på en afslutning af disse retssager, og jeg må på den baggrund afvise beslutningsforslaget i sin helhed.

Ole Vagn Christensen (S):

Efter at vi nu har hørt arbejdsministeren, havde det måske nok været en god idé, hvis Fremskridtpartiet havde stået op og sagt, at dermed var denne sag færdigdebatteret, indtil vi så det endelige resultat; men det er nok for meget at forlange.

I Socialdemokratiet føler vi, at det er en meget besynderlig måde, man griber retssamfundet an på. Den er besynderlig, fordi Frem-

skridtpartiet vil tilbagetrække anerkendelsen af Firma-Funktionærernes Arbejdsløshedskasse, inden de verserende retssager er afsluttet, og den er også besynderlig på den måde, at man har hørt den højeste sagkundskab, når det drejer sig om lovens § 38, og man har fået forskellige juridiske vurderinger af det forhold, at man vil tage statsanerkendelsen fra FFA.

I Socialdemokratiet har vi den opfattelse, at vi faktisk lever i et retssamfund, og det er jo for at få konstateret, hvad det er for nogle alvorlige situationer, der er opstået, at vi synes, det ville have tjent Folketinget til ære, hvis man ville afvente disse sager.

Derfor skal jeg ikke gøre mange andre bemærkninger end at henvise til ministerens kommentarer og dermed også understrege, at i Socialdemokratiet er vi af den overbevisning, at da vi lever i et retssamfund, må vi afvise dette beslutningsforslag.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Nu er det jo almindelig høflighed, at man ikke går i krig med ministeren på korte bemærkninger med det samme, men da hr. Ole Vagn Christensen brugte samme argument som ministeren, nemlig at når der kører tre retssager, skal Folketinget afholde sig fra at lovgive, tillader jeg mig også at lade min bemærkning være henvendt til ministeren.

Det er også fuldstændig rigtigt, men det er slet ikke det, der er på dagsordenen i dag. Det, de tre retssager drejer sig om, er, at man i ministeriet og i direktoratet har krævet nogle penge tilbageført; dem har man ikke villet betale og har så i stedet for indleveret stævninger ved Østre Landsret. Det er altså en simpel diskussion om, hvorvidt nogle penge skal føres tilbage eller ej.

Det, dette beslutningsforslag går ud på, er, om vi ud fra en samlet betragtning af FFA's og SFF's virke vurderer, at med alle de sager, der har været i årenes løb, er vi nået dertil, hvor lovens bestemmelser er opfyldt for, at ministeren bør fratage a-kassen retten til at drive a-kassevirksomhed. Det føres der ikke nogen retssager om, og der føres heller ikke nogen retssager om, hvorvidt ministeren skal foretage en undersøgelse i sit eget ministerium, og der føres slet ikke nogen retssager om, hvorvidt man skal bistå a-kassen med afviklingen. Det

[Kim Behnke]

er de tre punkter, vi har til debat i dag, og ikke tvisten mellem a-kassen og direktoratet om nogle beløbsstørrelser. Det fører man retssager om, og derfor er det et lidt letkøbt argument.

Men jeg forstår godt, at både ministeren og hr. Ole Vagn Christensen har brug for at finde et eller andet argument for at modsige vores forslag; jeg synes bare, man burde have valgt et bedre.

Hr. Ole Vagn Christensen sagde, at den højeste sagkundskab herhjemme har udtalt sig. Den højeste sagkundskab i denne forbindelse skulle altså være de vinkelskrivere, som regeringen bruger i Kammeradvokaturen. Det er ikke den højeste sagkundskab efter vores mening; den sidder ovre i Højesteret.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Det, der er forskellen på Fremskridtspartiet og Socialdemokratiet, er, at vi ikke leder efter nogle populistiske argumenter, som vi kan gribe ud fra en løbende debat. Vi ønsker, at tingene bliver behandlet fuldstændig til bunds, og når man siger, at det ikke hænger sammen, er det ikke rigtigt.

Som ministeren har givet udtryk for fra denne talerstol, er der i hendes tid blevet grebet ind på en lang række områder, og vi har fået anvisninger på, hvad der skal rettes op, således at vi ikke kan komme i de situationer.

Spørgsmålet om de retssager, der kører, hænger i allerhøjeste grad sammen med, hvad kan man tillade sig, og hvad man ikke kan tillade sig, og med, hvordan man kan bøje disse ting, og hvordan de er blevet bøjet.

Når vi er interesseret i at få alt dette opklaret, er det, fordi der så vil være mulighed for, at man også kan fungere i et sådant system, også med den opbygning og med den samadministration, som man har her. Jeg er fuldstændig klar over, at der ligger nogle sager. Det har vi jo kunnet læse både her og dér, men jeg er altså nødt til at spørge, om vores lovgrundlag var klart nok, og om der var de muligheder, eller der ikke var det. Det er sådan set det, vi ønsker at få en afklaring af.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Et kort øjeblik blev jeg helt nervøs, da hr.

Kim Behnke gik på talerstolen efter hr. Ole Vagn Christensens indlæg, for jeg tænkte: Han kan da vel ikke finde på at gå op og trække dette forslag tilbage?

Det er jo ikke, fordi jeg støtter forslaget, for det gør jeg ikke. Man kan ikke støtte det fuldt ud, men vi trænger jo i den grad til at få diskuteret, hvad det er, der foregår, og af den grund skal hr. Kim Behnke have tak for, at han har fremsat forslaget og ikke har trukket det.

Er der noget, vi trænger til, så er det at få diskuteret, hvad det er, der foregår. Vi er nødt til at sige til hr. Ole Vagn Christensen, at hvis mange andre a-kasser bar sig sådan ad, som vi nu har set det i digre rapporter både fra revisorer, statsrevisorer, og hvad ved jeg – jeg skal vende tilbage til, hvad der står i statsrevisorernes bemærkninger om samadministrationen – ville det jo ikke vare længe, inden man var nødt til at tage a-kasserne fra fagforeningerne.

Vi har altså det ærinde, som jeg også troede hr. Ole Vagn Christensen havde, at selv om det fungerer flot langt de fleste steder, er der ikke nogen, der skal få lov til at ødelægge dette system, og derfor bliver vi nødt til at diskutere, hvad det er, der foregår, og hvorfor der hele vejen igennem ikke er blevet grebet ind over for det, der er foregået.

Det skal jeg vende tilbage til i mit næste indlæg – tiden er jo knap nu – men jeg forstår ikke, hvad man kan have imod i det mindste at få lavet en uvildig undersøgelse af, hvad der er foregået siden 1988 med hensyn til den måde, man har samadministreret på.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg vil godt for en ordens skyld sige, at jeg bestemt heller ikke synes, det gør noget, at der bliver kastet lys over FFA, men jeg synes, at man – det er jeg i hvert fald – er nødt til at forholde sig til, hvad der er sket før min ministertid, og hvad der er sket i min ministertid. Det er den opsplittning af spotlight, som jeg synes ville være den rigtigste. Når hr. Kim Behnke siger, at med alt det, der er sket, og med hele det samlede billede over de mange år, helt fra før 1988, kan man vel godt konkludere, at man må tage godkendelsen fra kassen, må jeg på baggrund af den lovhjemmel, der er i lovens § 38, det, der sker i dag, og det, der er sket i 1993, sige, at der ikke er nogen lovhjemmel til at tage godkendelsen fra FFA.

[Arbejdsministeren]

Det fremgår faktisk af lovens § 38 om bortfald af anerkendelse, at arbejdsministeren kan bestemme, at det skal ske, hvis kassens ledelse tilsidesætter reglerne i denne lov eller bestemmelser, der er givet i henhold til loven, hvis kassens virksomhed ikke foregår under iagttagelse af fornøden påpasselighed og orden, eller hvis direktøren for arbejdsløshedsforsikringen eller Landsarbejdsrådet skønner, at kassen direkte overtræder gældende regler på en måde, så hele forsikringssystemet kommer i et uheldigt lys.

På baggrund af den undersøgelse, vi nu har fået fra to uafhængige statsanerkendte revisorer som følge af det tilsyn, der er med den pågældende kasse, var der ikke belæg for i 1993 og heller ikke i 1994 at tage godkendelsen fra kassen. Hvis det skulle være sket, skulle det jo have været enten i hr. Henning Dyremoses tid eller i min forgængers, hr. Kirkegaards, tid, men jeg har ikke belæg for med det lovgrundlag, der er, og med den adfærd, der er udøvet siden den 24. januar 1993, at tage godkendelsen fra kassen.

Når jeg peger på lovgrundlagets mulighed for at fratage kassen sin godkendelse, er det, fordi jeg synes, at man er nødt til at forholde sig til, hvad der rent faktisk gives af lovhjemmel til det i § 38, og dér taler man ikke om et samlet billede af, hvad der er sket de sidste 5-6 år. Det siger jeg bare sådan til almindelig folkeoplysning for det tilfælde, at vi skal have en debat, som i en eller anden grad skal afdække den mystik, der ligger omkring FFA, hvad jeg også ville være interesseret i.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Lad mig sige til hr. Ole Vagn Christensen, at populisme nok er det sidste, man kan hæfte af skældsord på mit virke omkring FFA og SFF. Jeg skulle hilse og sige til hr. Ole Vagn Christensen, at over de år, jeg har beskæftiget mig med den sag, har jeg modtaget de mest interessante trusler, senest trusler om, at jeg vil blive sagsøgt, fordi jeg har fremsat et forslag i Folketinget. Så at der skulle ligge motiver om populisme, kan jeg godt afkræfte. Det er ikke en populær sag at beskæftige sig med.

Ministeren siger, at der ikke er hjemmel i lovens § 38. Det har faktisk – og det vil ministeren kunne se på en række af de spørgsmål, der

for halvandet års tid siden blev stillet fra Folketingets Finansudvalg – været afsøgt, hvad der skal til for at udnytte lovens § 38. Ministerens forgænger og det samme ministerium fortolkede det dengang på den måde, at det kunne man ikke sådan sætte nogen nærmere grænser for. Der var ikke en objektiv grænse, som kunne overskrides eller ikke overskrides. Derfor kan ministeren heller ikke i dag hævde, at der er en objektiv grænse, og at den ikke er overskredet endnu: Argumentet må gælde begge veje. Når ministeriet ikke tidligere har villet fortælle, hvor randen er på glasset, hvad den sidste dråbe er, der får det til at løbe over, kan vi lige så godt hævde, at det er det, vi gør nu, der er dråben, og at tiden er inde.

Det, der er vores vægtigste grund, er statsrevisorernes udtalelse, for statsrevisorerne udtaler jo, og jeg citerer fra forslaget bemærkninger s. 2 nederst, anden spalte:

»Statsrevisorerne finder det samtidig nødvendigt at indskærpe over for arbejdsministeren, at direktoratet burde have benyttet sine beføjelser på et tidligere tidspunkt, så snart de første tegn på misbrug dukkede op.«

Det er derfor, vi er nødt til at gribe ind nu.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg må sige til fru Lilli Gyldenkilde og til hr. Kim Behnke, at jeg synes, at de svar, som jeg modtog, fortæller, at man også er interesseret i, at dette kommer ned på et sagligt niveau.

Det var derfor, jeg nævnte den situation, at nu har ministeren redegjort for, hvad ministeren har gjort, og hvordan der er grebet ind også over for det, som hr. Kim Behnke nævner her til sidst, nemlig når det drejer sig om statsrevisorerne; der har været sat revisorer på sagen, også vedrørende det, der handler om lovgrundlaget. Så alle de ting, man fremfører, er der taget vare på.

Hvad angår de andre situationer, nemlig de situationer, hvor der er rejst tvivl om, hvordan de tidligere arbejdsministre har håndteret disse sager, forstår jeg godt hr. Kim Behnke, som jo har arbejdet meget aktivt med dette her – det kunne jeg ikke drømme om ikke at anerkende. Men staten har jo netop vedrørende de ting, der er foregået, og som vi skal sørge for at rette op på, gjort noget ved at forlange at få midlerne ført tilbage. Og det er så det, der køres retssager om.

[Ole Vagn Christensen]

Det må være det væsentlige i dette her, at man får et sæt spilleregler, der gør, at man ikke vil kunne sammenblende disse midler. Jeg mener, vi bør anerkende, at det har den nuværende arbejdsminister taget fat på.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg vil, af hensyn til at folketingsmedlemmerne skal kunne høre dette her og kunne læse det i de grønne hæfter, og ikke mindst af hensyn til, at offentligheden har det tilgængeligt, tillade mig at læse op af et notat, som foranlediget af mine spørgsmål til arbejdsministeren om denne sag er sendt til Arbejdsmarkedsudvalget, og hvor statsrevisorernes konklusion på Rigsrevisionens beretning den 20. januar 1994 er i:

»Statsrevisorerne skal bemærke, at lovgivningen om arbejdsløshedskasserne som al tilskudslovgivning hviler på den forudsætning, at tilskudsmodtagerne loyalt søger at efterleve gældende ret. Sædvanligt tilsyn og kontrol kan herefter udføres under den forudsætning. Når der undtagelsesvis opstår indicier for misbrug, er denne forudsætning bristet. Det er derfor væsentligt, at der forudgående foreligger regler, der kan bringes i anvendelse mod misbrug, samt at tilsynet har vilje og evne til at bruge disse regler. Statsrevisorerne kan derfor tilslutte sig Rigsrevisors ønske om ændringer i lovgivningen og de administrative regler.

Statsrevisorerne finder det samtidig nødvendigt at indskærpe over for arbejdsministeren, at direktoratet burde have benyttet sine beføjelser på et tidligere tidspunkt, så snart de første tegn på misbrug dukkede op. Statsrevisorerne og Rigsrevisor er enige om, at Rigsrevisor som opfølgning på denne beretning afgiver en ny beretning til statsrevisorerne, bl.a. om udviklingen i samadministrationen mellem Firma-Funktionærernes Arbejdsløshedskasse og Sammenslutningen af Firmafunktionærer.«

Klarere kan det vel ikke siges, at her er problemer.

Så er jeg enig i, at den siddende arbejdsminister gang på gang er gået ind og har rettet op på nogle ting. Det har den tidligere arbejdsminister derimod ikke. Men det, der står tilbage, er, at der stadig er problemer, som man afviser med henvisning til, at der kører tre retssager.

Og man vil blive ved med at køre retssager, så der aldrig nogen sinde kan foretages noget over for dem.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

I hr. Ole Vagn Christensens sidste indlæg var det eneste argument, at når man igennem årene har konstateret, at der har været problemer i denne samdrift, og når der er givet pålæg om tilbagebetalinger, er disse efterhånden blevet fulgt, i det omfang de ikke først har skullet udsættes for behandling ved vore domstole.

Dertil vil jeg sige, at man kan en enkelt gang eller to undskylde, at en a-kasse og en fagforening siger: Nå, men vi var ikke lige opmærksomme på reglerne. Men det er jo ikke det, der er tale om her. Der er tale om et kontinuerligt forløb siden 1988, hvor man gentagne gange fra direktoratet har måttet gribe ind: Så har det været ejendomshandel; så har det været advokatregninger; så har det været edb-omkostninger; så har det været kursusomkostninger osv. osv.

Derfor er denne holdning, at de arme mennesker jo ikke vidste, hvordan reglerne var, og at de bare skulle have en tilrettevisning, jo ikke længere til stede. Altså det svarer til det, vi gør, når folk går ud og stjæler i butikkerne. Første gang får de en løftet pegefingert med besked om, at det må man ikke, og så leveres varerne tilbage. Men bliver man ved med at stjæle i butikkerne, er det ikke længere nok med løftede pegefingre, og at man afleverer varerne tilbage. Så falder hammeren.

Det er dét, vi beder om med dette beslutningsforslag. Det er jo ikke bare et enkelt tilfælde eller to, må jeg sige til hr. Ole Vagn Christensen. Der er tale om mange års kontinuerlige problemer blandt de samme personer i den samme fagforening og den samme a-kasse.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg vil gerne sige, at jeg var glad for fru Lilli Gyldenkildes bemærkninger og også meget redelige oplæsning fra beretningen fra statsrevisorerne – også de sidste bemærkninger, som jo klart viste, at dette var noget, man burde have taget sig af for flere år siden.

Det gjorde jeg så, lige så snart jeg havde mulighed for det som minister i 1993. Jeg bad om

[Arbejdsministeren]

et meget intensivt og skærpet tilsyn med den pågældende kasse, for jeg er enig i, at der én kasse, der ikke forvalter sit pund i overensstemmelse med den intention, der ligger i arbejdsløshedsforsikringsloven, skader det hele billedet af arbejdsløshedsforsikringernes administration, og det er klart, klart urimeligt. Der er tale om en enkelt kasse, som tidligere ikke helt har kunnet finde ud af, hvad der var faglige midler, og hvad der var kassens midler.

Men jeg var glad for bemærkningerne, fordi de også sagde noget om, at der nu både er skabt lovhjælp til en samadministration, og at der er tilslutning – sådan forstod jeg det – fra SF's side til et meget intenst og skærpet tilsyn med den pågældende kasse. Det er også – håber jeg i hvert fald – en anerkendelse af, at jeg har sat to uafhængige revisorfirmaer til at gennemgå det regnskab, som kassen har aflagt i 1993, og hvor den rapport, jeg først lige har fået i hænderne her i formiddag, faktisk siger, at der administreres til punkt og prikke efter de pålæg, som tilsynet har givet den pågældende kasse.

Så er vi vel nok ved det spørgsmål, om man, når statsrevisorerne burde have brugt muligheden for at fratage kassen dens beføjelser og dens statstilskud, burde have grebet ind – det ligger så tilbage til 1990-91 – så skal bruge den mulighed nu, hvor kassen rent faktisk har administreret i overensstemmelse med det givne pålæg og med arbejdsløshedsforsikringslovens principper.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg bliver nødt til at sige til arbejdsministeren, at jeg hele tiden i denne sag på gentagne spørgsmål i udvalget – jeg har bedt om notater osv. – har sagt, at det jo er en sag, som ministeren har arvet. Jeg har hele tiden sagt, at man må erkende, at der er en sag. Det har man vel også efterhånden erkendt at der er, for ellers ville der ikke være de dér meget omfattende tilsyn, som der nu er; det er jeg enig i, og det har jeg også bestræbt mig på at sige hele tiden.

Det er klart, at i den forudgående tid skete der ingenting, og det er jo rystende, når man ellers tager i betragtning, hvad man skal stå og høre her om a-kassers administration osv. Igennem årene har jeg hørt ret meget fra dem, som har siddet og styret dette.

Men jeg bliver nødt til at sige, at det er rigtigt nok, som ministeren siger: Der burde være grebet ind for længe siden, og det, statsrevisorerne siger i deres konklusion af den 20. januar 1994, og som jeg læste op, kan godt tolkes på den måde, at man skulle have grebet ind tidligere. Men jeg mener heller ikke, man kan afvise, at det også kan tolkes på den måde, at man nu skal være meget omhyggelig med, hvad der sker fremover.

Jeg har også stor tillid til Rigsrevisionen, statsrevisorerne, og hvad vi har, men jeg kan ikke forstå, hvorfor man ikke kan få lavet en uvildig undersøgelse af vores system af nogle helt uafhængige med henblik på at finde ud af, om der er sket nogle ting på et tidligere tidspunkt, på det tidspunkt, hvor man ikke havde så godt fat i at undersøge de her ting ordentligt. Det er det, jeg vil støtte hr. Kim Behnke i: at vi får en uvildig undersøgelse af det her, så vi kan se, om de skal beholde den godkendelse, de har, eller de ikke skal. Det må være på den baggrund, vi gør det. Vi kan jo ikke tage godkendelsen fra dem, før vi har foretaget en undersøgelse, der helt klart viser, om der er noget ravgalt her. Min fornemmelse er, at det er der.

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg skal gøre det meget kort.

Det var hr. Kim Behnkes sidste indlæg, der får mig til at føle anledning til at komme med en kort bemærkning, for jeg mener, at det var et meget sobert indlæg, men at det havde den fejl, at det alt sammen handler om noget, der ligger tilbage fra før denne arbejdsministers tid. Hvis man kunne have påvist, at der havde været lignende situationer under den nuværende arbejdsminister, mener jeg, at man havde stået i en mere relevant situation.

Jeg mener altså, at når man har beskæftiget sig med denne sag i halvandet års tid og fået både den ene og den anden til at se på tingene og har sat ind med et skærpet tilsyn, kan man ikke sige, at den nuværende arbejdsminister ikke har taget sin opgave alvorligt over for netop FFA. Jeg mener heller ikke – og det gør vi ikke i Socialdemokratiet – at der på nogen som helst måde skal lægges fingre imellem, når det drejer sig om at få undersøgt disse forhold, men jeg føler også, at det er inde i en rigtig god gænge, og jeg har fuld tillid til, at den nuvæ-

[Ole Vagn Christensen]

rende arbejdsminister har fuldstændig tjek og styr på denne situation. Derfor min bemærkning tidligere i dag om, at dermed var dette forslag overflødigt, når det drejer sig om den aktuelle sag. Når det drejer sig om de ting, der ligger før, mener jeg det er meget vigtigt at få afgjort de retssager, der ligger.

Anden næstformand (Grove):

Arbejdsministeren, og så agter jeg at gå videre i ordførrækken.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Nu er jeg ked af, hvis jeg skal få ødelagt indholdet af nogle af de efterfølgende ordføreres taler ved den tilkendegivelse, som jeg faktisk synes er passende at komme med nu.

Der er tilsyneladende en dyb mistillid til både Rigsrevisionen og statsrevisorerne, det kan jeg høre på fru Lilli Gyldenkilde, det kan jeg høre på hr. Kim Behnke – det er så ikke så overraskende måske – men det er noget overraskende, vil jeg godt sige, når fru Lilli Gyldenkilde så stærkt, hvad skal man sige, antyder, at Rigsrevisionen og statsrevisorerne ikke er uvildige. På den baggrund vil jeg gerne tilkendegive, at jeg ikke har nogen speciel hverken personlig eller politisk anfægtelse over at få diskuteret under udvalgsarbejdet, hvorvidt vi skal have en uvildig undersøgelse, for jeg er lige så interesseret som aktørerne her i dag i at få afdækket sagen så præcist som overhovedet muligt. Jeg har brugt den viden, vi har fra statsrevisorerne, fra Rigsrevisionen og nu også fra to uafhængige statsautoriserede revisorfirmaer, som der jo i en eller anden grad må stå en form for anerkendelse omkring.

Hvis det ikke er nok til at få klargjort dette på en sådan måde, at vi kan have en ordentlig dialog med hinanden om forsikringssystemet, som jeg gerne vil værne om, vil jeg godt tilkendegive, at jeg ikke har nogen indvendinger mod at gå ind i en fordomsfri drøftelse med udvalget om en uvildig undersøgelse.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg synes ærlig talt, at det er under bæltetestet, når arbejdsministeren siger, at der er nogen her – og især fru Lilli Gyldenkilde – som ikke har tiltro til vores revisorsystem, statsrevi-

sorerne og Rigsrevisionen. Jeg stod netop og sagde fra denne talerstol, at det havde jeg. Men jeg kan jo også læse indenad, og jeg kan også læse, hvad de skriver i deres beretning, som de har afgivet den 20. januar 1994, og der er derefter i den sidste tid blevet foretaget noget, efter hvad Arbejdsdirektoratet har sagt til arbejdsministeren.

Men det, jeg er optaget af, er i meget høj grad den tid, der ligger forud for det. Og vi skal altså ikke glemme – jeg bemærkede, at arbejdsministeren også sagde det i sin indledningstale – at der ikke var nogen, jeg ved ikke, om arbejdsministeren sagde, at der var ikke nogen medlemmer, der var utilfredse, eller at medlemmerne ikke reagerede. Jeg kan forsikre for, at medlemmerne reagerer. Jeg kan forsikre for, at der er medlemmer, der er utilfredse; det kan jeg endda dokumentere, for jeg har breve fra dem. De har jo for længst set, at der er nogen, der har været optaget af denne sag. Så jeg kan forsikre for, at der er nogle, der er utilfredse.

Jeg synes, vi skal være glade, hvis det ender dermed, at vi kan få skrevet en beretning på baggrund af forslaget her, som udmunder i, at der bliver en uvildig undersøgelse. Hermed har jeg ikke på nogen som helst måde sagt nedsettende ord om hverken Rigsrevisionen eller statsrevisorerne; jeg vil meget gerne have mig frabedt, at det bliver lagt mig i munden. Det synes jeg er under bæltetestet, men det står jo så mere for arbejdsministerens regning, end det står for, hvordan jeg agerer.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Det er jo ganske åbenlyst og tydeligt, hvad der er sket her under forhandlingen. Ministeren bryder sig ikke om den situation, at alt for mange partier støtter, at der skal foretages en ekstra undersøgelse. Så vil ministeren gerne vise sig fra den aktive side og tilbyder på et tidligt tidspunkt i forhandlingerne, at det kan blive resultatet. Det er også fair nok. Men jeg synes, at ministeren burde have valgt et andet figenblad end at sige, at det er utilfredshed med Rigsrevisionen eller statsrevisorerne.

Jeg skal minde ministeren om, at 90 pct. af mit beslutningsforslag bygger på Rigsrevisionens undersøgelse og på statsrevisorernes bemærkninger til samme. Det har jeg gjort 100

(Kim Behnke)

pct. bevidst, for både Rigsrevision og vores Statsrevisorat er institutioner i det danske parlamentariske system, som der hersker respekt om. Jeg kunne godt have citeret fra forskellige andre kilder, men om dem ville man blot sige, at de på den ene eller den anden måde er part i denne sag. Vi har selv en statsrevisor, vi er i Fremskridtspartiet absolut tilfredse med den måde, vores Rigsrevision og Statsrevisoratet arbejder på.

Men hvilke kommissorier har de haft for undersøgelserne? Man skal jo altid vurdere tingene ud fra, hvilke kommissorier der har været, når man ser, hvilke konklusioner der kommer. På samme måde som fru Lilli Gyldenkilde er jeg interesseret i, at den samlede sag bliver undersøgt af en uvildig instans, som bl.a. i stedet for blot at henvende sig til FFA og SFF og i direktoratet og spørge, hvad der ligger af korrespondance, måske kunne gå ud og spørge, hvordan nogle af medlemmerne har oplevet det, der er foregået – hvad med den enorme korrespondance, der har været over årene fra utilfredse medlemmer, som ikke har fået deres medlemsrettigheder osv.? – sådan at vi får et samlet overblik. Det var det, der var lagt op til, og ikke en kritik af hverken Statsrevisoratet eller Rigsrevisionen. Det hører ingen steder hjemme.

Ole Bernt Henriksen (KF):

Det er vel svært her i salen at finde nogen, der har sat sig så meget ind i denne sag, som hr. Kim Behnke har. Og jeg har selvfølgelig også med interesse lyttet til, hvad arbejdsministeren har sagt.

Nu vil jeg gerne lige gøre den bemærkning, at så vidt jeg har kunnet se af materialet, har hverken Rigsrevisionen eller Kammeradvokaten på noget tidspunkt givet ministeren baggrund for at gribe ind i sagen. Sådan mener jeg at det forholder sig.

Når ministeren nu lader til at ville gå videre end at bruge Rigsrevisionen og statsrevisorerne, er vi ved at bevæge os ud i noget utraditionelt. Jeg vil ikke kunne stemme for noget i den retning. For vi er jo altså ved at bevæge os ud i, at vi ikke betragter Rigsrevisionen og statsrevisorerne som pålidelige, uvildige parter. Det kan Det Konservative Folkeparti ikke medvirke til. Vi har tillid til, at de gør deres arbejde så godt, som de kan. Og mig bekendt – men nu

har jeg jo ganske vist været ude af Folketinget en lille tid – har der ikke været rettet kritik mod dem som instanser, altså Rigsrevision og Statsrevisorat. Jeg har aldrig hørt det.

Jeg må indrømme, at jeg er noget forundret over forløbet af denne debat. Vil man virkelig tilsidesætte statsrevisorerne og Rigsrevisionen i forbindelse med sådan en undersøgelse og så finde nogle andre uvildige?

Hvis jeg nu skulle være meget venlig, tror jeg, jeg ville sige, at jeg ikke ville være betænkelig ved, at en person som hr. Kim Behnke, der åbenbart har sat sig så grundigt ind i sagen, på en eller anden måde inddrages i en sådan undersøgelse. Men det er vel at gå ret vidt her i Folketinget at give sig til at desavouere både Rigsrevisionen og statsrevisorerne, som skiftende ministre jo har bygget på og må bygge på.

Altså, forvaltningen herinde kommer i ganske alvorlige vanskeligheder, hvis vi begynder at sige, at en minister kan tilsidesætte disse instanser og sige: Rigsrevisionen og statsrevisorerne regner vi ikke for noget.

Det Konservative Folkeparti vil stemme imod forslaget. Men jeg har nu efter debatten her fået – jeg vil godt bruge udtrykket – meget kolde fødder, ikke i forhold til mit manuskript, men i forhold til den glidebane, vi er på vej ud i nu. Er det virkelig ministerens mening, at ministeren vil desavouere statsrevisorerne og Rigsrevisionen? Jeg spørger, for det må vi jo vide.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Nej, hr. Ole Bernt Henriksen, jeg vil ikke desavouere hverken statsrevisorerne eller Rigsrevisionen.

Det, jeg er optaget af, er at få klarlagt de påstande, der er fra hr. Kim Behnkes side, som nu har – om jeg så må sige – fundet vej i et beslutningsforslag, som er til første behandling.

Jeg vil gerne sige – og det har jeg sagt før i denne her debat – at jeg på denne regerings vegne som noget af det første satte et meget intensivt tilsyn i gang. Jeg har sørget for, at to uafhængige revisorer har gennemgået den forvaltning, der har været i min ministertid. Det har jeg fundet rigtigt, og det har jeg fundet vigtigt.

[Arbejdsministeren]

Så jeg har ikke nogen – og det var dét, jeg faktisk gjorde noget ud af at sige – hverken politiske eller personlige problemer med en undersøgelse, som jo selvsagt må gå tilbage til før min ministertid. Det er det, der er angrebsfladen både fra SF's og Fremskridtspartiets side, og det vil jeg da også gerne have undersøgt og klarlagt.

Jeg vil gerne sige til fru Lilli Gyldenkilde, at jeg beklager, hvis det var – hvad kan man sige – for præcist formuleret i forhold til kritikken eller mistilliden til statsrevisorerne og Rigsrevisionen. Men sådan var det; det kom ligesom ind i debatten, at der også blev udtrykt en lille smule mistanke om, hvorvidt de nu var gode og seriøse nok. Det synes jeg ikke nogen af os her i Folketinget kan være tjent med. Derfor er jeg fordomsfri over for at få diskuteret, på hvilken måde kan vi klarlægge, hvad der har ligget før den 1. januar 1993, for det er faktisk de eneste forhold, der måske kan være en eller anden grad af interesse i efter det revisionsarbejde, der ligger i det sidste regnskabsår.

(Kort bemærkning).

Ole Bernt Henriksen (KF):

Et opklarende spørgsmål: Er det, ministeren vil, at undersøge, om statsrevisorerne og Rigsrevisionen har talt sandhed? Om de har udført deres arbejde?

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg vil gerne diskutere med Arbejdsmarkedsudvalget, hvad der kunne være behov for at få svar på andre steder fra end fra statsrevisorerne, Rigsrevisionen, Arbejdsministeriet og to uafhængige, statsanerkendte revisionsfirmer. Hvis man får brug for svar fra andre instanser end dem, jeg her har nævnt, er jeg åben over for det; men jeg har ikke udarbejdet noget kommissorium eller gjort mig overvejelser om det. Det, jeg er optaget af, er – hvis man kan sige det lidt folkeligt – at feje for min egen dør. Det har jeg gjort med de initiativer, der er taget i min tid, og når beslutningsforslaget er fremsat, er det tilsyneladende, fordi man gerne vil se lidt nærmere på, hvad der er sket før min ministertid, og det er klart, at det kan jeg ikke have nogen problemer med. Det kan godt være, at andre kan have problemer med det, men hverken regeringen eller jeg selv har det.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg nærer den samme tillid til både vores statsrevisorat og til Rigsrevisionen, som hr. Ole Bernt Henriksen og Det Konservative Folkeparti gør, og derfor synes jeg – måske for at skabe forståelse hos hr. Ole Bernt Henriksen – at hr. Ole Bernt Henriksen skal vide, at den afrapportering, som Rigsrevisionen har foretaget, kun dækker en ganske kort periode af det samlede tidsrum, hvor der har været problemer mellem arbejdsløshedskassen og fagforeningen. De undersøgelser, man har kunnet gennemføre i direktoratets og Arbejdsministeriets regi, har været begrænsede til udelukkende at være den del, der vedrører a-kassen, fordi den er lovreguleret, hvorimod fagforeningerne i Danmark ikke er lovregulerede, og derfor har man kun kunnet se, om jeg så må sige, den ene halvdel af sandheden i denne forbindelse.

Jeg skal ikke konkludere noget ud fra debatten lige nu, men hvis vi kunne nå frem til et forum – om det så skulle være Rigsrevisionen er jeg ikke i stand til at svare på i dag, men et forum, der kan undersøge den samlede sag; ikke bare fragmenter af historien, som tages ud og betragtes enkeltvis, men den samlede historie, herunder også forholdet, der har været mellem fagforeningen, a-kassen og direktoratet – så tror jeg, vi ville være nået langt. Men der er endnu ingen, der har set det samlede billede. Man har kun set på enkelthederne, og det er derfor, jeg kom med den bemærkning til arbejdsministerens tilbud, at det afhænger af det kommissorium, man giver Rigsrevisionen eller statsrevisorerne, hvilke svar man får. Men som sagt: Vi deler også til fulde den tillid, der er blevet udtrykt over for statsrevisorerne og Rigsrevisionen.

(Kort bemærkning).

Ole Bernt Henriksen (KF):

Ja, jeg synes også, at hr. Kim Behnke er meget mere nuanceret end ministeren. Ministeren sagde, at man kunne spørge den og den, og rækken var åbenbart uendelig, for ministeren opregnede den ene og den andet og den tredje. Jeg er da meget glad for den meget mere moderate holdning om statsrevisorerne, som hr. Kim Behnke giver udtryk for, men jeg er forundret over ministerens holdning. Det må jeg tilstå.

Helge Sander (V):

Denne sag har for os at se to interessante forhold: for det første uregelmæssighederne i den konkrete sag mellem FFA og SFF og for det andet naturligtvis sammenblandingen af a-kassemidler og de faglige midler.

For så vidt angår det første forhold om uregelmæssighederne, vil jeg sige, at hvis man skal tage overskriften bogstaveligt, som vi ser den på tavlen i øjeblikket, må vi sige nej fra Venstres side. Der findes mange rapporter, der findes mange papirer af høj værd, som klargør, at der har været mange kritisable ting i denne sag, men fra Venstres folketingsgruppes side mener vi ikke, at vi på dette grundlag kan fratage FFA godkendelsen.

Hvis vi skal se på Fremskridtspartiets beslutningsforslag, må vi altså sige, at i dag kan vi ikke sige ja til punkterne 1 og 2, men til gengæld vil vi meget gerne støtte det tredje punkt i hr. Kim Behnkes forslag, som drejer sig om en uvildig undersøgelse. Det kunne jeg selvfølgelig sige meget om, men efter den debat, vi har haft den første time, vil jeg henholde mig til de ting, der allerede er sagt. Jeg kan forstå, at en sådan mulighed kommer til at foreligge nu, og her deltager vi selvfølgelig meget gerne.

For så vidt det mere principielle er det nok ikke i dag, vi skal have en diskussion om a-kassefriheden og a-kassemonopolets afskaffelse. Men når jeg læser en sådan sag og de mange papirer, der hører til, og husker de oplevelser, jeg gang på gang bliver udsat for, må jeg tilstå, at jeg får bekræftet den opfattelse, at der sker en sammenblanding af midlerne mellem arbejdsløshedskasserne og fagforeningerne. Men som sagt er det en helt anden sag, og derfor vil vi blot i dag sige, at den nuværende udformning af forslaget kan vi ikke tilslutte os, men en uvildig undersøgelse siger vi ja til.

Jeg vil også gerne understrege nu, at jeg synes, der er kommet nogle meget bastante og måske lidt uheldige udtalelser om Rigsrevisionen og statsrevisorerne. Vi har ikke nogen som helst grund til at udtrykke mistillid, og det mener jeg heller ikke der overhovedet er grund til. Jeg mener, at vi udmærket kan tage fat i udvalget på det foreliggende grundlag, og det er vi parat til.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Som jeg tidligere har sagt i en kort bemærk-

ning, kan vi ikke tilslutte os beslutningsforslaget, som det foreligger, men jeg har gjort mig til talsmand for, at vi nok skulle kunne blive enige om det sidste punkt i det, nemlig at der nu skal foretages en uvildig undersøgelse. Arbejdsmarkedsudvalget må så sammen med ministeren finde ud af, hvilket kommissorium der skal gives osv., og hvordan undersøgelsen skal foretages, så det skal jeg ikke sige noget om her ud over at sige, at ifølge det notat, jeg holder mig til, mener jeg ikke, der kan være tvivl om, at der er behov for at få kigget grundigt på alt dette her.

Der verserer retssager næsten hele tiden, havde jeg nær sagt, og hvis vi skulle afvente udviklingen og der ikke måtte ske noget, fordi der var en retssag i gang, kunne vi jo risikere, at vi aldrig nogen sinde fik kigget på det. Derfor synes jeg selvfølgelig, det er godt, at vi nu er nået dertil, at der kan komme det ud af det, at der bliver foretaget en uvildig undersøgelse.

Jeg havde besluttet mig til at holde en stor tale om, at når Folketinget først bliver vidende om, at der nok er en sag her, er det altså Folketingets pligt at nå til vejs ende med den. Så ville det vise sig, hvor stor sagen er, og i hvilke perioder der eventuelt er et ansvar at placere. Det vil vise sig, om de, der kører denne a-kasse, kan gøre det fremover, eller om administrationen skal tages fra dem, eller hvad.

Og mere vil jeg ikke sige nu, men blot tilføje, at denne sag er så snavset, så alene det, at jeg har udtalt, at der foregår et eller andet, har ført til, at jeg bl.a. har nærmet mig et sagsanlæg, fordi jeg har citeret, hvad Rigsrevisionen og statsrevisorerne har sagt i det notat, hvor de anvender ordet »misbrug«. Jeg synes ærlig talt, der er brugt nogle metoder, som jeg troede man kun brugte i lande, hvor mafiaen var stærk, men den slags metoder er altså også brugt i denne sag over for et folketingsmedlem, som kun har været optaget af den af hensyn til, at vi ikke skal have ødelagt vores a-kassesystem. Her i landet kører alle a-kasser stort set fornuftigt, og der er endda fagforeninger, der sætter penge til på administrationen af a-kasserne, fordi de vil gøre det så godt som muligt for deres medlemmer. Så skal man altså ikke affinde sig med, at der er nogle, der kan bringe så megen slinger i valsen, så vi risikerer, at et godt system bliver ødelagt. Det har været mit ærinde i sagen – og så selvfølgelig også, at der

[Lilli Gyldenkilde]

ikke skal sidde nogen og lukrere på noget som helst.

Jeg skal ikke udtale mig om de løbende retsager, for her får vi jo domstolenes afgørelse. Men alene af det, vi kan læse i denne rapport, ved vi, at der har været tale om, at adskillige millioner kroner er blevet flyttet frem og tilbage. Man har godt nok flyttet dem tilbage, når man er blevet bedt om det, men havde der nu ikke været nogen til at sige, at de penge skulle flyttes tilbage, hvordan var det så gået? I dette system er man nødt til at kunne stole på, at alle loyalt følger retningslinjerne, for ellers kan a-kasssystemet ikke ligge, hvor det ligger. Men det skal det fortsat blive ved med at gøre, og hvis der er nogle brodne kar, må vi have gjort op med dem i en sag som denne her.

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg vil gerne begynde med at sige tak til fru Lilli Gyldenkilde for den sidste tale. Jeg synes, der blev givet udtryk for utrolig flotte holdninger til arbejdsløshedskasseadministrationen og i det hele taget til de krav, vi har ret til at stille til denne administration, og det kan jeg fuldt ud tilslutte mig.

I Kristeligt Folkeparti anerkender vi også den interesse, der er udvist og udvises fra hr. Kim Behnkes side i denne sag, og vi er naturligvis yderst kritiske over for det, der sker og er sket i FFA. Vi kan ikke tilslutte os beslutningsforslaget, og det skyldes den måske ikke alt for gode begrundelse, at der kører en sag for tiden. Det er jo helt rigtigt, at sagen ikke lige nøjagtig afgør, om man kan fratage FFA retten til at være arbejdsløshedskasse, men på den anden side giver afgørelsen af sagen jo et fingerpeg om, hvad man kan gøre.

Vi kan muligvis tilslutte os ideen om en uvildig undersøgelse, og det har absolut ikke noget med manglende tillid til statsrevisorerne eller Rigsrevisionen at gøre, men er udelukkende begrundet i, at denne uvildige undersøgelse kan lave noget andet og få et andet kommissorium end statsrevisorerne og Rigsrevisionen, så man kan nå længere i undersøgelsen, som hr. Kim Behnke også har antydnet. Det er vi selvfølgelig positive over for, men vi kan ikke tilslutte os beslutningsforslaget, som det foreligger her.

Kim Behnke (FP):

Da jeg for lidt over 3 år siden for første gang

fik nogle henvendelser fra utilfredse medlemmer af FFA, var min første indskydelse, at de bare kunne udnytte deres medlemsrettigheder. Hvorfor kom de ikke til generalforsamlingerne og udtalte deres utilfredshed med formand eller kasserer, eller hvem det nu var, og fik valgt en anden ledelse, hvis de var utilfredse med den måde, arbejdet foregik på?

Det viste sig bare, efterhånden som flere og flere henvendte sig i denne sag, at det ikke var så ligetil. Selv om den daglige drift og ledelse af en sådan a-kasse formelt er medlemsstyret, kan man i kraft af den måde, man tilrettelægger arbejdet på – som det er sket i dette tilfælde – sætte medlemsdemokratiet ud af kraft, så man tilfældigvis ikke får udsendt indkaldelser til alle, og når møderne afvikles, giver man ikke mulighed for, at alle kan komme på talerstolen, osv. osv. Og da jeg lægger megen vægt på, at vi skal have nogle a-kasser, som er uafhængige, og hvor medlemmerne kan være trygge ved, at deres penge bliver opbevaret og forvaltet på ordentlig vis, begyndte jeg så småt at stille nogle spørgsmål. Mange af disse spørgsmål blev stillet i Folketingets Finansudvalg, og mange af de svar, der kom gennem årene, bar præg af, at der er et problem. Vi har det problem, at nok tillader vi, at der er et samarbejde og en samadministration mellem a-kasser og fagforeninger, men foreningsfriheden og fagforeningernes frihed til at gøre, som de vil, koliderer indimellem med Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringens adgang til at få indsigt i, hvad fagforeningerne gør med den a-kasse, de administrerer.

Gang på gang var svaret på de spørgsmål, der blev stillet, at man ikke kunne oplyse noget, fordi det drejede sig om ting, der lå i fagforeningens og ikke i a-kassens regi – og det er for mig at se et af de største problemer, vi har rent indsigtsmæssigt, og det må også være en af de ting, arbejdsministeren må gøre sig overvejelser om: Hvordan kan vi sikre, at der ikke bare er de vandtætte skotter, men at vi rent faktisk også bliver i stand til at verificere tingene uden at få afvist indsigt med henvisning til, at fagforeningerne skal have frihed i Danmark?

Undervejs viste det sig, at der var forskellige problemer, og først lykkedes det at få fremprovokeret en vurdering fra Kammeradvokaten. Senere blev Rigsrevisionen sat på sagen, og en-

[Kim Behnke]

delig skete der det, at statsrevisorerne afgav en udtalelse den 20. januar i år. I de fleste amerikanske spillefilm slutter de sidste 5 minutter på en sådan måde, at der er basis for en fortsættelse af filmen, og det gjorde statsrevisorerne også, i og med at de anbefalede, at Rigsrevisionen blev sat på sagen en gang til. Og derfor kan vi afvente en ny rigsrevisionsrapport og udfaldet af nogle retssager.

Men det værste ved alt dette og ved dette lange tidsforløb er, at man har købt ekstra tid i fagforeningen og i a-kassen. Hver gang, man har opdaget uregelmæssigheder, som er blevet påtalt, har man gjort alt, hvad man kunne, for at købe sig tid – dels gennem forskellige undersøgelser eller ved at føre retssager – og det er bestemt ikke tilfredsstillende, at man på den måde kan trække både den nuværende og den tidligere arbejdsminister og direktoratet rundt i manegen, fordi man køber sig tid. Så kan man nå at få bragt tingene mere eller mindre i orden, og så kan man altid hævde, at nu er tingene normaliserede. Men det fjerner jo ikke svaret for, at tingene har fundet sted.

I Fremskridtspartiet har vi draget nogle konklusioner af denne sag og hele dens forløb – også efter de utrolig mange spørgsmål, vi har stillet – og vi har selvfølgelig overvejet at trække arbejdsministeren i samråd og høre, om det ikke var en god idé, at der blev gået hårdere til værks, især på grund af de bemærkninger, statsrevisorerne har gjort om, at der burde været grebet ind på et tidligere tidspunkt. Det kunne i hvert fald friste til at kalde ministeren i samråd. Men når vi i stedet valgte at fremsætte et beslutningsforslag, skyldes det hensynet til de mange, mange medlemmer af FFA og SFF, som har kunnet følge denne sag på afstand og gennem de referater, der har været i pressen. I stedet for, at der skulle ske et samråd i et folketingsudvalg bag lukkede døre, synes vi, de kunne kræve, at der skulle ske en forhandling her i folketingssalen, så man kunne få kendskab til både ministerens og de enkelte folketingspartiers synspunkter, og derudover har et beslutningsforslag den kvalitet, at man kan samle tingene sammen og beskrive dem sådan, at alle har adgang til at få et kort overblik over sagen.

Når vi derudover også synes, det var en god idé at fremsætte beslutningsforslaget, skyldes det, at den tvivl, Kammeradvokaten gav ud-

tryk for med hensyn til fortolkningen af § 38, i givet fald kunne bringes ud af billedet. En vedtagelse af nærværende beslutningsforslag ville jo give arbejdsministeren den fornødne hjemmel til at bruge § 38, stk. 1. Hvis der var tvivl om, at den hjemmel var tilstrækkelig, ville en folketingsvedtagelse vel være det ypperligste, man kunne opnå for en minister, for så ville der i hvert fald ikke længere være tvivl om, hvorvidt man havde den pågældende bemyndigelse.

Endelig havde vi også behov for at få en debat i dag om, hvorvidt tingene må siges at være tilstrækkeligt undersøgt, og her er jeg selvfølgelig overordentlig glad for, at udgangen af debatten tilsyneladende bliver, at der bliver foretaget en ny samlet og tilbunds gående undersøgelse af dette meget lange forløb. En af de bemærkninger, jeg noterede mig, var fra fru Lilli Gyldenkilde, der oplyste, at hun også har været udsat for den lidt ubehagelige reaktion, der har været indimellem – dels fra FFA's og SFF's ledelse, som jo stort set er den samme – men endnu mere fra de advokatfirmaer, de betjener sig af.

Jeg kan oplyse, at for mit eget vedkomme – ikke nok med, at der i starten, da jeg begyndte at stille spørgsmål, kom klar og utvetydig skriftlig besked om, at hvis man ville vide noget om de pågældende, kunne man bare spørge, og i øvrigt skulle man afholde sig fra at stille spørgsmål i Folketinget – da jeg valgte at fortsætte min spørgeaktivitet, rettede man min sandten henvendelse til den politiske ordfører for Fremskridtspartiet, fru Pia Kjærsgaard, og bad hende sørge for at få min spørgeaktivitet bragt til ophør. Det hjalp heller ikke, men så har man i stedet valgt via advokater at udtale sig til f.eks. Jyllands-Posten den 14. april og antydet, at hvis ikke dette beslutningsforslag blev trukket tilbage, ville man sagsøge mig. Det tog jeg nu med ophøjet ro, i og med at grundloven heldigvis sikrer folketingsmedlemmers ret til både at kunne tale frit fra denne talerstol og også kunne fremsætte beslutningsforslag med de bemærkninger, vi har behov for.

Men da det pågældende advokatfirma skulle konkretisere tingene, viste det sig også, at de var kloge nok til ikke at ville rejse sag mod mig på baggrund af bemærkningerne i beslutningsforslaget. I givet fald ville de også hurtigt kom-

[Kim Behnke]

me op at slås med Rigsrevisionen, og så var der også pludselig nogle citater fra Ekstra Bladet, der skulle tages stilling til. Men det giver et billede af, at man gør alt, hvad man kan, for at forhindre, at der kommer en fri og ærlig debat om disse ting, og jeg deler til fulde fru Lilli Gyldenkildes bekymring for, at vi skal udsættes for den slags i et demokrati som Danmark. Når advokatfirmaer osv. tror, at de med trusler kan stoppe en debat i parlamentet, har de virkelig misforstået, hvad demokratiet går ud på, og derfor kan jeg afsluttende sige, at jeg glæder mig til, at vi i Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg skal formulere kommissoriet.

Jeg glæder mig til, at arbejdet kommer i gang, og jeg vil gerne takke ministeren for den fleksibilitet, der har været vist under debatten. Det har måske været på en lidt kantet måde, men det betyder ikke noget; det vigtigste er, at tingene bliver undersøgt til bunds.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg skal bare beklage, at jeg glemte at sige, at De Radikales ordfører ikke kunne være til stede, og jeg skulle sige, at De Radikale afviser forslaget med den begrundelse, at der kører retssager i øjeblikket. Det er nok ikke tilfredsstillende at have andre til at viderebringe et sådant budskab efter den debat, der har været, men sådan er betingelserne altså. Så undskyld jeg glemte det før.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg synes, det er nogle ualmindelig ubehagelige oplysninger, som både fru Lilli Gyldenkilde og hr. Kim Behnke kan præsentere for Folketinget lige nu. Hvis det virkelig er sådan i et demokrati, at fordi man borer i en sag – som der virkelig har været grund til at bore i, og som vi heller ikke er stoppet med at bore i – kan man ikke gå i fred, men bliver anklaget via breve og andre ting, er det ualmindelig ubehageligt. Men jeg synes, det er godt, det kommer frem, og jeg synes også, det er godt med en åben debat, som vi har haft i dag om denne sag.

Jeg vil godt sige til hr. Kim Behnke, at selv om man selv er utilfreds, kan man godt være tilfreds med den måde, medlemmerne og deres tillidsrepræsentanter forvalter deres pund på. Det kan man selvfølgelig godt have megen for-

ståelse for, men man skal i et demokrati være noget varsom med at tage over på det ansvar, som folkevalgte er valgt til at skulle varetage.

Jeg er blevet anklaget meget i denne sag – ikke mindst i et af vore dagblade, som har rejst forskellige påstande om sagen og har rejst spørgsmålet om, hvorfor i himlens navn arbejdsministeren dog ikke har kunnet påtage sig forpligtelsen om medlemsorientering, og det kunne jeg i og for sig godt have haft lyst til, for jeg synes også, at medlemmerne kunne være tjent med at få oplysninger, som tilsynet kom under vejr med i sin tilsynsførelse med a-kasserne – men vi har nu engang i vores samfund delt ansvaret sådan, at vi ikke politisk kan gå ind og blande os i den måde, som private foreninger forvalter deres pund på, og jeg er meget enig i den opfordring, som hr. Kim Behnke tidligere har givet til utilfredse medlemmer af SFF og FFA, nemlig at møde op til generalforsamlingerne og stille nogle krav og måske vælge nogle andre repræsentanter til at forvalte deres pund – bare til almindelig tankeovervejelse: I hvor stor udstrækning skal vi påtage os private foreningers ansvar for at meddele medlemmerne, hvordan man forvalter sine pund? Her synes jeg, der er en hårfin grænse for, hvor langt vi skal gå.

Jeg er enig i den betragtning – sådan har jeg også fornemmet det undervejs – at ved at rejse retssager har man villet købe sig tid fra FFA's side. Og når der igen bliver henvist til, hvad man burde have gjort – som Kammeradvokaten siger man burde have gjort – jamen så er det »burde« i forhold til en tidligere administration. Det er jeg nødt til at sige. Det er ikke en »burden gribe ind« i forhold til den administration, som vi i hvert fald på baggrund af de undersøgelser, vi nu har, burde have foretaget. Siden januar 1993 er der ikke noget grundlag for at tage Kammeradvokatens »burde« eller statsrevisorernes »burde« ind i denne sammenhæng, men lad os nu kigge på det – og som sagt: Jeg vil godt bidrage til de overvejelser, som man måtte gøre sig i Arbejdsmarkedsudvalget i denne sag.

Jeg vil godt til slut forsøge – jeg er ikke sikker på, at det lykkes, men det vil tiden jo vise – at prøve at pille nogle af de påstande ud, som pressen har gjort sig til talsmand for i ganske mange måneder. Den ene påstand er, at der sker et misbrug af samadministrationen. Fakta

[Arbejdsministeren]

er, at to uafhængige revisionsfirmaer siger, at der ikke sker misbrug af den administrationsaftale.

Den anden påstand er, at arbejdsløsheds-kassen har en milliongæld. Revisionsfirmaet siger nu, at der ikke er nogen likviditetsmæssige problemer.

Det tredje problem er – og det var det, jeg antydede før – at man har forhindret udsendelse af oplysninger til medlemmer, og her har vi altså at gøre med private foreninger. Det, man kunne overveje – og det er også det, jeg har antydnet – var, at man udsendte en pressemeddelelse. Jeg kan sige til Folketinget, at Landsarbejdsrådets arbejdsudvalg har haft en drøftelse om, hvorvidt der skulle gives lovhjemmel til en mere direkte information til medlemmerne.

Og så har der været en påstand om misbrug fra 1991, om passivitet. Det vil jeg afvise her og nu, som jeg også tidligere har givet udtryk for. Dels har der været det løbende intensive tilsyn, og dels har der været et tilsyn, som også har bevirket, at vi har stillet krav om, at nogle af a-kassens penge, der var tilflydt fagforeningen, skulle tilbageføres. Det er det, der kører retssager om i øjeblikket.

Så derfor: Heller ikke påstanden om anklage om langsommelighed kan jeg genkende, dels fordi det skærpede tilsyn trådte i kraft, da jeg trådte til, og som sagt også blev bedt om – eller blev opfordret til – allerede i 1993.

Der har også været en påstand om, at huslejen nærmest er ågerleje – på baggrund af købet af Pags Gaard – men her er det faktisk sådan, og det fremgår også af revisionsrapporten, at man har fået en billigere husleje ved dette køb, end hvis man havde videreført den 10-årige lejekontrakt, man havde på det pågældende tidspunkt.

Så har der også været en påstand – og det er den, der er fremme i dag i forbindelse med AMBI-revisionen – om, at det var 3 mio. kr., der er gået til fagforbundet. Faktum er, at de 3 mio. kr. er tilbagebetalt til arbejdsløsheds-kassen, som de skal tilbagebetales til.

Det vil altså vise sig, at det er lykkedes for mig at få tilbagevist nogle af de påstande, der ikke er hold i, og måske på en sådan måde og med forhåbning om, at den drøftelse, Arbejds-markedsudvalget efterfølgende skal have, også hviler på det rigtige grundlag i forhold til den

status, der er her og nu, og så med det tilbageblik, der måtte være nødvendigt for at få, hvad kan man sige, fjernet de tvivlsspørgsmål, som kunne være tilbage i forhold til tidligere administration af FFA.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg føler ikke, at tiden er inde til, at vi skal – det kunne vi selvfølgelig godt om ikke andet så til glæde for hinanden sådan en fredag eftermiddag – tage samtlige ministerens punkter og så dissekere dem og se, om vi kunne være enige eller ej.

Men det er jo egentlig det, der er meningen med den undersøgelse, jeg kunne forstå vi var ved at være enige om skulle iværksættes: at få verificeret, hvem der har ret, så det vil jeg ikke gå nærmere ind i på nuværende tidspunkt.

Til gengæld vil jeg godt om ministerens bemærkninger om dette medlemsdemokrati sige, at der er jo forskel på den form for medlemsdemokrati, der er i en fagforening, og så den, der er i en a-kasse. En a-kasse drives under en form for statskoncession – det er derfor, vi har bestemmelserne i § 38 osv. – og derfor må der, når der forvaltes betroede midler, som der er tale om med a-kasse-midler, være en endnu højere grad af sikkerhed for, at medlemsdemokratiet fungerer.

Hvis folk ikke er tilfredse med den måde, det foregår på i fagforeningen, så må man vælge nogle andre tillidsfolk. Der er jeg enig med ministeren.

Men i forvaltningen af en a-kasse – som jo mere er en økonomisk forvaltning i forlængelse af Arbejdsministeriets forvaltning, end det er en forening som sådan – synes jeg nok at de krav til medlemsdemokrati, vi må stille, når man giver koncessionen, må være ganske skrappe.

Og det er ikke kun en floskel, at mange, mange medlemmer igennem årene har oplevet, at når de f.eks. har været utilfredse og har skrevet læserbreve eller de er kommet på generalforsamlingerne og har udtrykt utilfredshed, så er de blevet behandlet på så uforskammet en måde af ledelsen, at medlemsdemokratiet ikke kan siges at være til stede.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg vil gerne tilkendegive for en ordens

[Arbejdsministeren]

skyld, at jeg er enig i, at hvis man forvalter betroede midler, så stiller det både moralske og etiske krav til forvaltningen, som ligger ud over det, som man måske kan stille til en frimærkeklub. Det er jo ikke en frimærkeklub, vi taler om.

Men jeg synes, det er vigtigt at holde fast i, at det er private foreninger, som vælger deres ledelse, og hvor deres ledelse skal være ansvarlig over for den godkendelse, som betroede midler administreres efter. Så jeg er ikke uenig i betragtningen om ansvarligheden og moralen i det demokrati, som kasserne hviler på.

Det, vi så kan glæde os over forhåbentlig i nogenlunde fællesskab, er, at vi taler om én kasse, og hvor fru Lilli Gyldenkilde jo meget klart og meget flot har understreget det samme, at det er én kasse, og at der ikke er grund til at nære tvivl om andre arbejdsløshedskassers forvaltning af deres betroede midler, fordi den hviler på en høj ansvarlighed, en høj moral og en ansvarlighed over for os her i Folketinget, som bevilger pengene, men også på ansvarlighed over for de medlemmer, som man skylder ansvarlighed.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Ingrid Rasmussen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Den fg. formand (Ingrid Rasmussen):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Det Energipolitiske Udvalg (5/5 94):

Udtræder: Martin Glerup (S)

Nyt medl.: Peter Christensen (S)

Landbrugs- og Fiskeriudvalget (5/5 94):

Udtræder: Martin Glerup (S)

Ny stedf.: Peter Christensen (S)

Miljø- og Planlægningsudvalget (5/5 94):

Udtræder: Martin Glerup (S)

Nyt medl.: Peter Christensen (S)

Sundhedsudvalget (5/5 94):

Udtræder: Martin Glerup (S)

Nyt medl.: Peter Christensen (S)

Udvalget vedrørende en Bæredygtig Landbrugsudvikling (5/5 94):

Udtræder: Martin Glerup (S)

Nyt medl.: Peter Christensen (S)

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 10. maj 1994 kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Med hensyn til de øvrige møder i den kommende uge skal jeg henvise til den omdelte ugeplan.

Mødet hævet kl. 15.05